

berettigelse i denne, saaledes maa det ogsaa fremhæves, at selv om Forsørgelsesrettens Erhvervelse betinges af et langvarigt Ophold paa Kommunens Territorium, vil det dog jævnlig blive den Kommune, hvori den Trængendes Fødested ligger, der vil komme til at overtage hans Forsørgelse. Som en supplerende Regel maatte det nemlig ordentligvis følges, at naar den Trængende ikke ved Ophold har vundet Forsørgelsesret i en Kommune, bliver hans Forsørgelse at overtage af den Kommune, hvor hans Fødested er beliggende. Den Befolkning, der kommer til at falde Fattigvæsenet til Byrde, er imidlertid hyppig af en mere omslappende Natur, saa at den ikke kan have Leilighed til ved langvarige Ophold at vinde Forsørgelsesret i en Kommune; og selv i de Tilfælde, hvor en Person, om hvem det kan befrygtes, at han kan blive trængende, har indrettet sig paa at tage et blivende Ophold i en Kommune, vil han vanskeligt kunne modstaa de Bestræbelser, der af Kommunens Beboere maatte blive gjort for titide at fjerne ham fra denne, for at ikke Byrden ved hans Forsørgelse skal komme til at paahvile dem. Naar det herefter maatte antages, at en Ordning, hvorefter der til Forsørgelsesrettens Erhvervelse kræves et langvarigt Ophold, dog vilde lede til, at det faktisk blev Fødekommunen, der i Reglen kom til at bære Byrden ved den Trængendes Forsørgelse, ansaas det for heldigere ikke at opstille Erhvervelse af Forsørgelsesret ved Ophold som Hovedreglen, men derimod i saa Henseende at lægge Bægten paa Fødestedet. En saadan Ordning antoges ogsaa at ville anbefale sig af praktiske Hensyn, idet den formentlig vilde medføre, at Antallet af de nu saa hyppig forekommende indviklede Spørgsmaal om, hvor en Person er forsørgelsesberettiget, vilde formindskes, og at de demoraliserende Transaktioner, der nu under allehaande Former anvendes for at vælte Forsørgelsesbyrden fra den ene Kommune over paa den anden, vilde bortfalde, ligesom den ogsaa i det Store taget vilde lægge et forholdsmæssigt Antal Fattige paa Landet, og derved forhindre, at Kjøbstadkommunerne lige overfor Landkommunerne overbebyrdes med Fattige, og endelig vilde indeholde en stærk

Opfordring for Kommunerne, der vidste, at de i samme fødte Personer i Trængsttilfælde vilde falde dem selv til Byrde, til titide at virke for, at Trangen ikke kom til at indtræde, ved efter Gvne at sørge for deres Opdragelse og Uddannelse paa en saadan Maade, at de i Tiden kunde blive nyttige Medlemmer i Samfundet, der kunde ernære sig uden at besvære Fattigvæsenet.

Det af Landstthinget vedtagne Forslag fastholdt imidlertid som Hovedregel Forsørgelsesrets Erhvervelse ved Ophold, idet Forslaget i saa Henseende, dog med visse Modifikationer, sluttede sig til den gjældende Lovgivnings Bestemmelser jfr. bemeldte Forslags § 18, hvorefter den til Fattighjælp Trængende skulde have Forsørgelsesret i den Kommune, i hvilken han efter opnaaet Attenaarsalder senest har haft 5 Aars frivilligt og uafbrudt fast Ophold uden i den Tid at have nydt fast Fattigunderstøttelse. Dog skulde Opholdet i en Kommune ikke anses som afbrudt ved en Fraværelse, som ikke har vedvaret længere end 4 Maaneder, eller ved flere Fraværelser, som tilsammenlagte ikke udgjøre 4 Maaneder i Kalenderaaret, selv om Fraværelsen har været forbunden med Opgivelse af Bopæl.

I nærværende Lovforslags § 18 har man nu foreslaaet Forholdet ordnet saaledes, at Forsørgelsesret erhverves i en Kommune ved 15 Aars frivilligt, uafbrudt og selvstændigt Ophold i samme. Eigeoverfor den Modstand, der blev reist imod Regjeringens tidligere Forslag om Forsørgelsesbyrdens Henlæggelse til Fødestedet, har man nemlig ikke troet med nogen Nytte at kunne fastholde dette Forslag, og man har, som alt ovenfor berørt, ei heller kunnet finde overveitende Betænkelse ved ogsaa fremdeles at knytte Forsørgelsesrets Erhvervelse til Opholdet i en Kommune, naar det kun, som ogsaa af Kjøbstadkommissionen i sin Tid foreslaaet, herfor gjøres til Betingelse, at Opholdet skal være forfat i et betydeligt længere Tidrum end det Hemaar, der nu udkræves. Den af Landstthinget vedtagne Bestemmelse om, at Opholdet i en Kommune ikke anses som afbrudt ved en Fraværelse, som ikke har vedvaret længere end 4 Maaneder, eller ved flere Fraværelser, som tilsammen ikke ud-